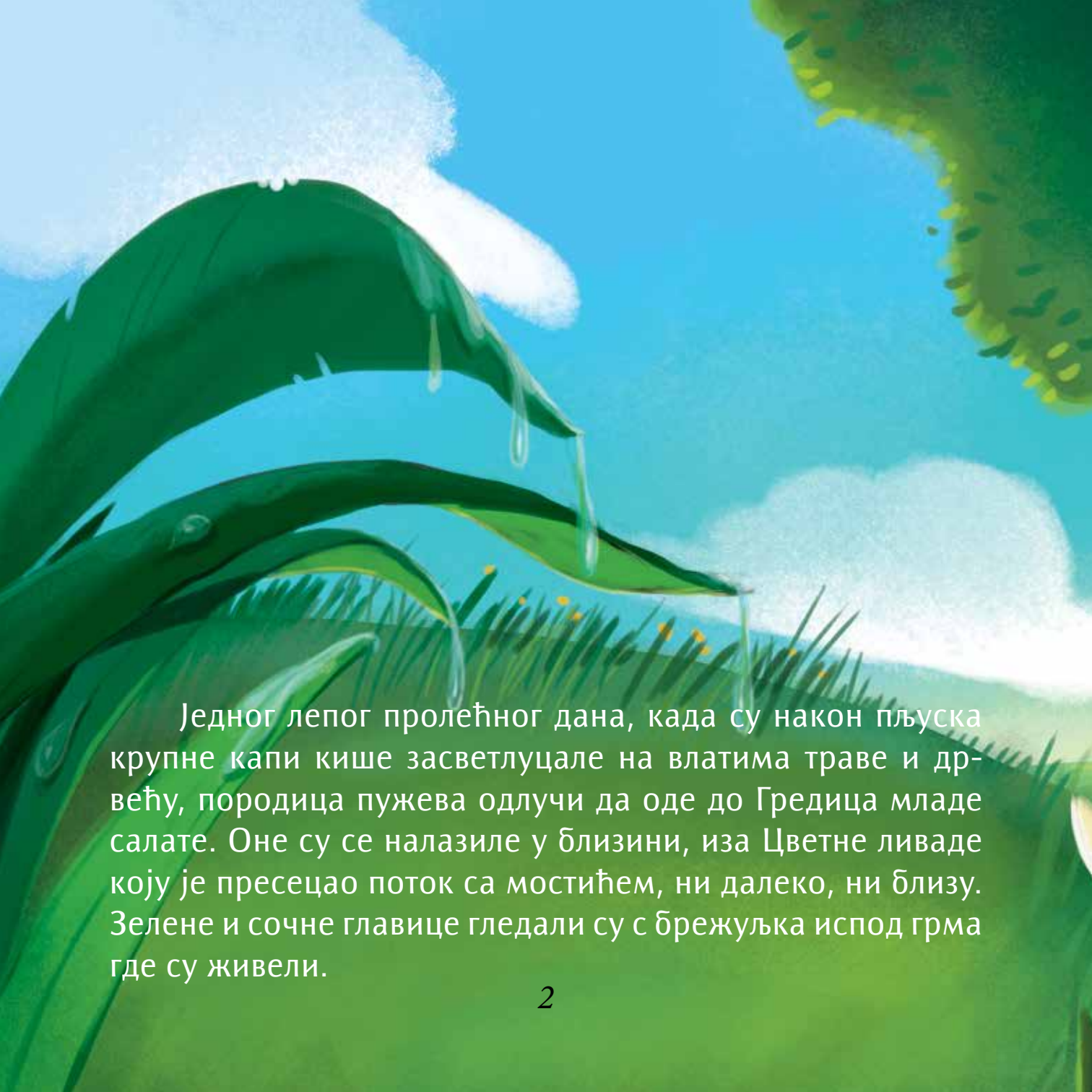

ЈОВИЦА ЂУРЂИЋ

ПУЖИЋ

Илустрације : Младен Анђелковић

Једног лепог пролећног дана, када су након пљуска крупне капи кише засветлукале на влатима траве и дрвећу, породица пужева одлучи да оде до Гредица младе салате. Оне су се налазиле у близини, иза Цветне ливаде коју је пресецао поток са мостићем, ни далеко, ни близу. Зелене и сочне главице гледали су с брежуљка испод грма где су живели.

Било их је укупно петоро: мама Пуженка, тата Пуж, кћерка Пујица и два млађа брата, Пуженко и Пужић. Пужић је био најмлађи, сићушан, бледуњав, али прави враголан. Њему су као породичном мезимцу, како то обично бива, сви помало прогледавали кроз прсте за све несташлуке које би направио.

Онда су, након краћег размишљања, одлучили да ипак путовање започну пред вече, јер је сунце управо тада просуло топле златасте зраке по њиховим сребрним кућицама на леђима. Било је прошло подне и дан је био топао и пун светлости. Сви су се завукли у сенке листова оближњег грма и с нестрпљењем чекали час поласка.

– Пужића ћемо оставити код куће –
рекла је потихо мама Пуженка. – Он је пре-
мали за тако дуг пут.

– Слажем се – потврдио је тата Пуж. – Ко зна колико ће и нама требати времена да стигнемо до Гредица. Он би нас још више успорио.

– Чуо сам вас, чуо! – побунио се Пужић који је све то прислушкивао. – Како мислите да ме оставите? Зар вам није жао?

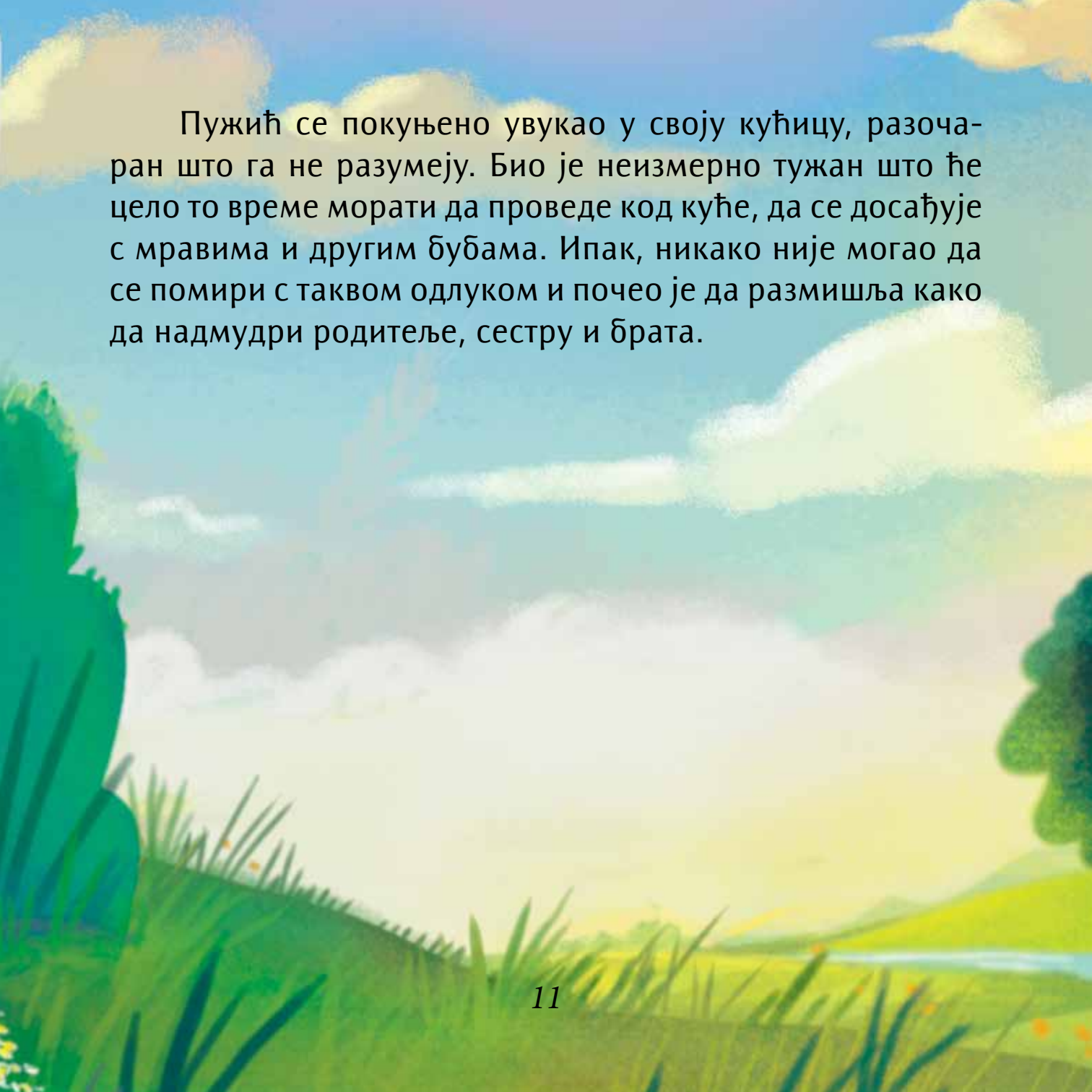
– Имаш довољно хране овде, а у повратку ћемо ти донети доста младе салате - рекао је тата Пуж.

– Остајеш и тачка! – строго је рекао тата Пуж.

– Не долази у обзир!
– био је одлучан Пужић. –
Идем с вама.

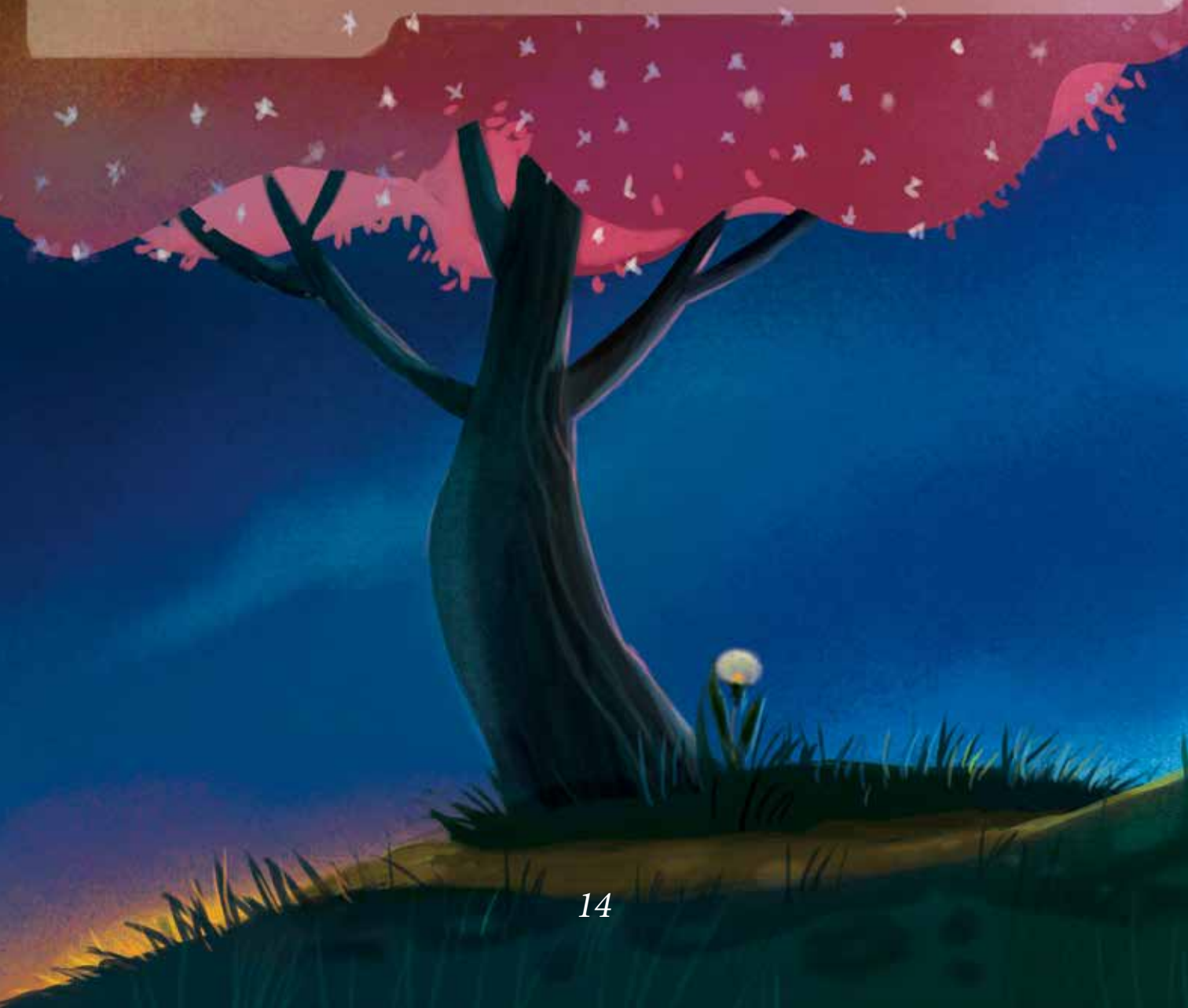
Пужић се покуњено увукао у своју кућицу, разочаран што га не разумеју. Био је неизмерно тужан што ће цело то време морати да проведе код куће, да се досађује с мравима и другим бубама. Ипак, никако није могао да се помири с таквом одлуком и почео је да размишља како да надмудри родитеље, сестру и брата.

У предвечерје у први мрачак, пужеви су кренули на пут дугачак.

Кренули су низ ливаду журећи, али су споро савлађивали сваку препреку на коју су наилазили. Чинило се као да нису ни пошли. Након неког времена прешли су само мали део пута.

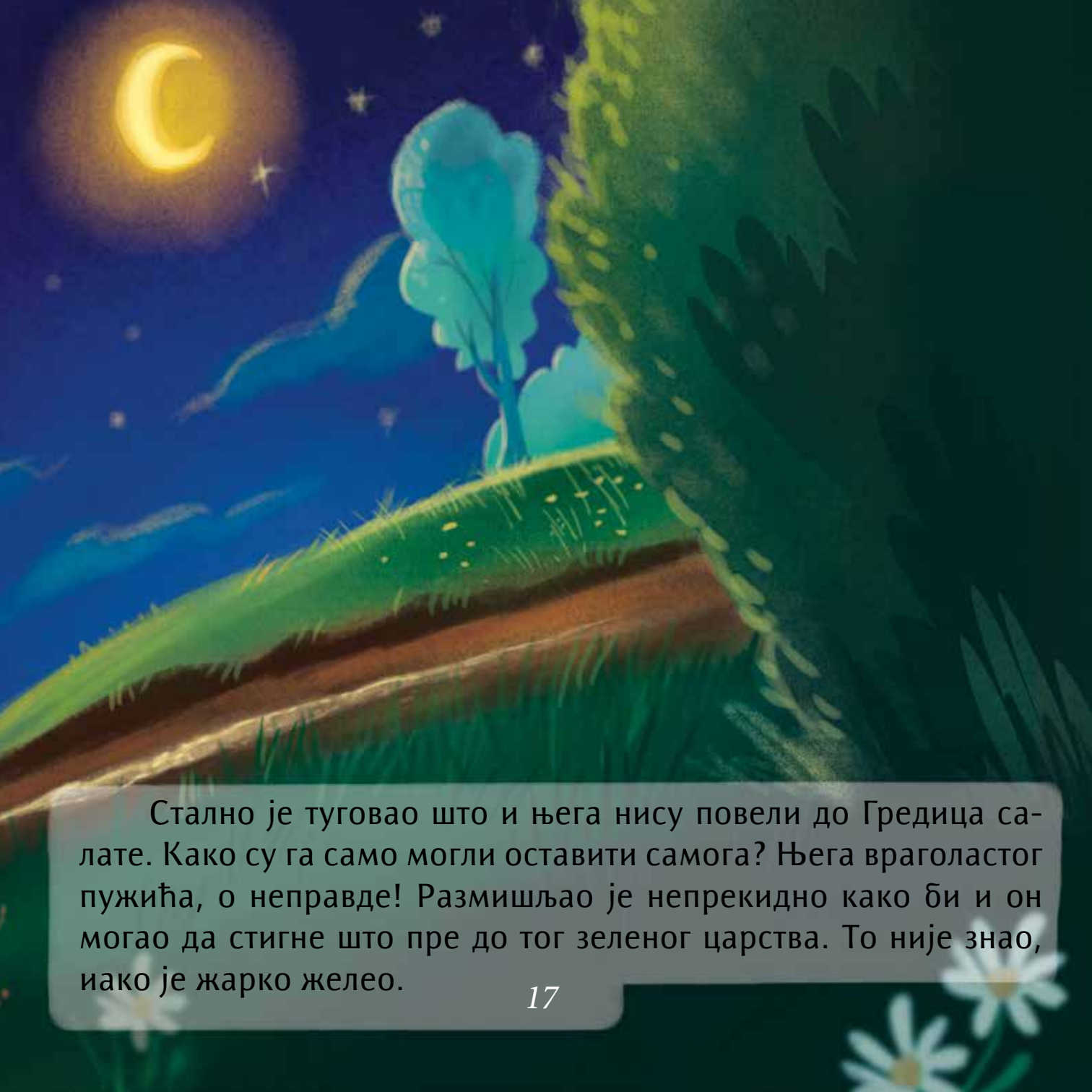

Пужић је тужно и дуго гледао како се удаљавају и коначно замичу иза расцветалог стабла вишње. Када их више није могао видети, одлучио је да се извуче испод грма и поздрави прву звезду на још светлом небу.

Одлучио је да пође за њима. И он се кретао веома споро. А како би другачије и могао пуж, поготово ако је тако мали као што је био он. Сви пужеви на целом свету крећу се врло споро. Пут који је био прешао био је дуг можда највише двадесетак центиметара. Био је то велики подвиг за Пужића. Иза себе је остављао светлуцав траг који је Вечерњача претварала у најлепше сребр-насте нити.

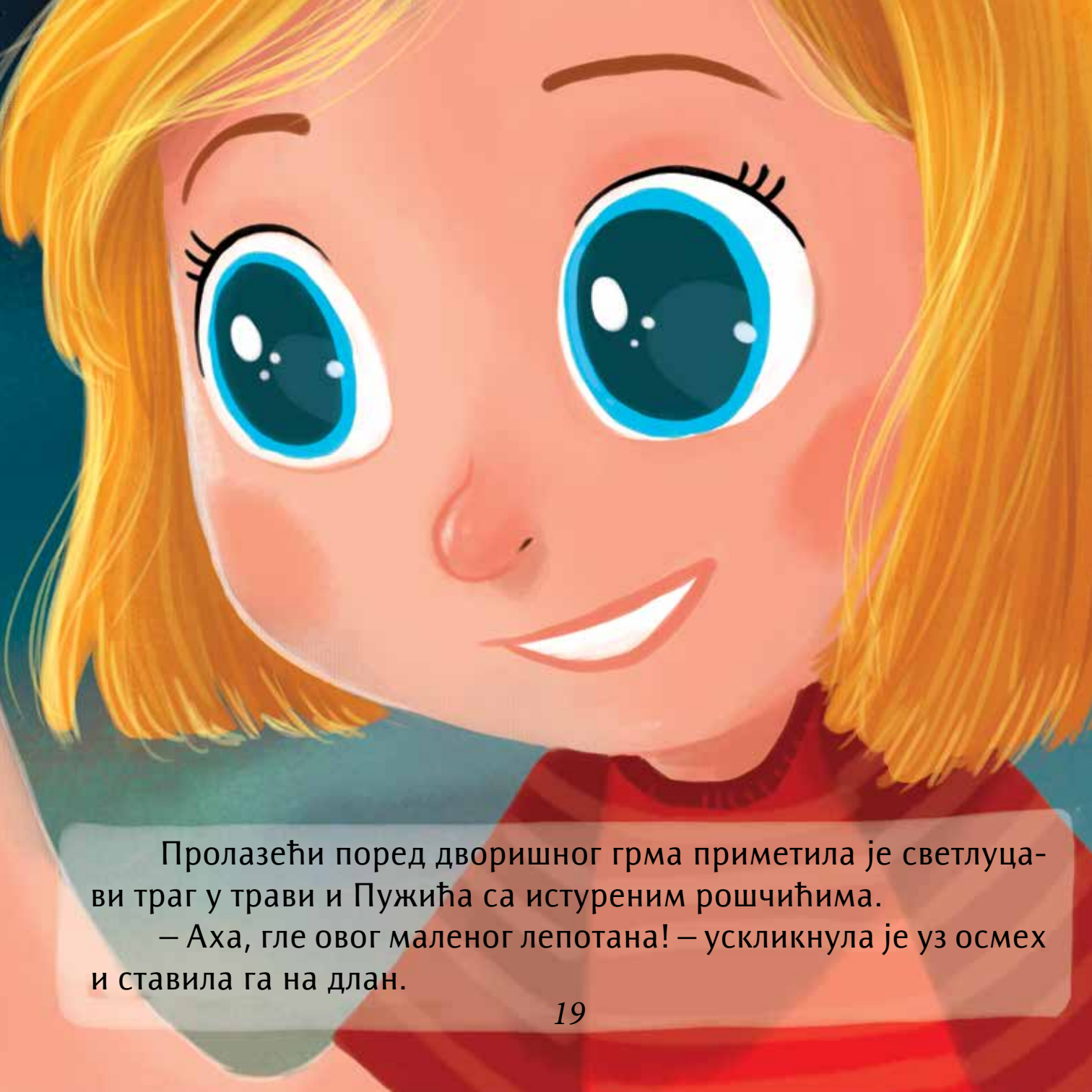

Стално је туговао што и њега нису повели до Гредица салате. Како су га само могли оставити самога? Њега враголастог пужића, о неправде! Размишљао је непрекидно како би и он могао да стигне што пре до тог зеленог царства. То није знао, иако је жарко желео.

А онда се догодило нешто дивно.

Мама је Ану послала да убере салату за вечеру. Ани се баш и није прекидала игра с другарицама, али је морала да је послуша.

Пролазећи поред дворишног грма приметила је светлуцави траг у трави и Пужића са истуреним рошчићима.

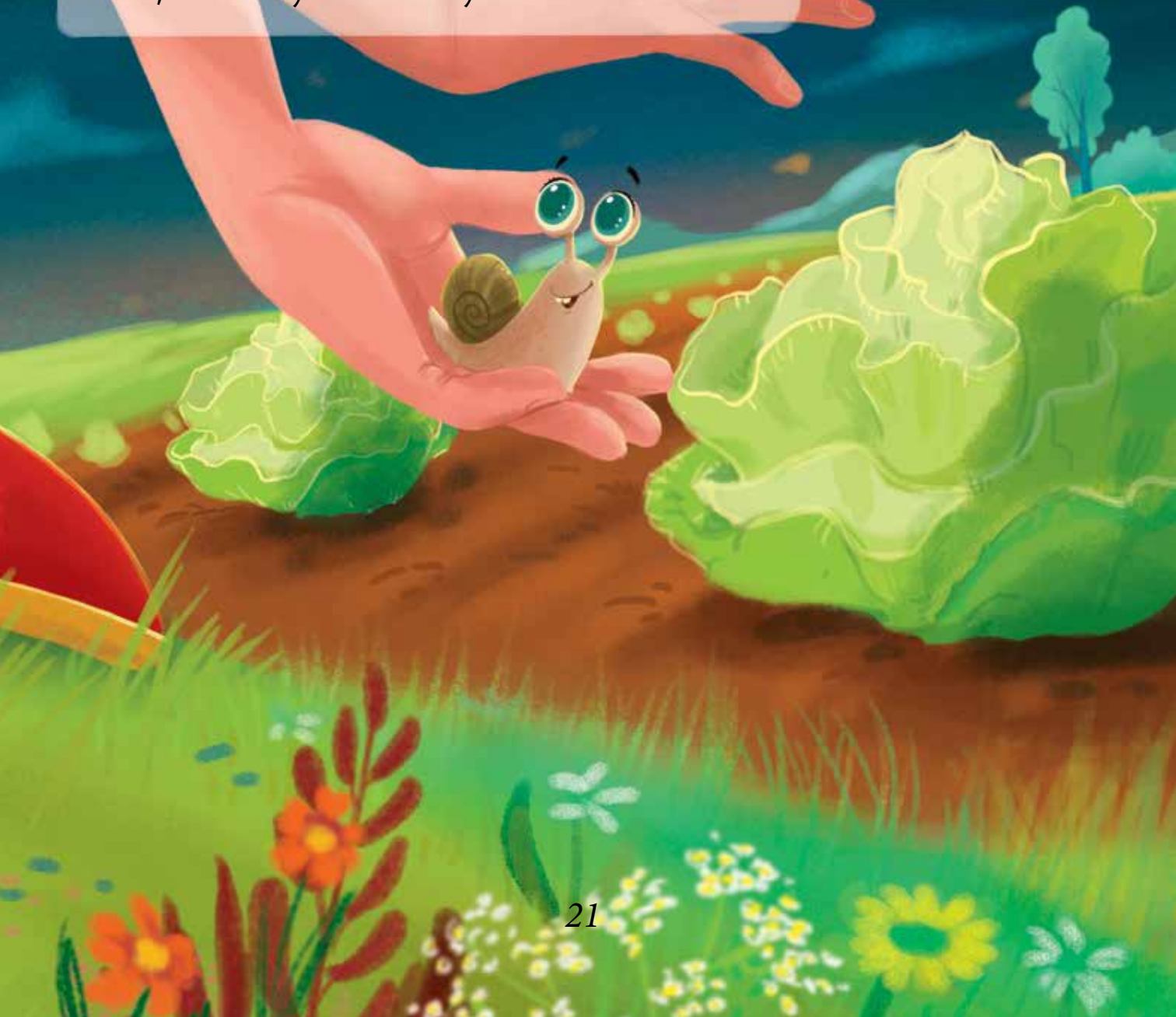
– Аха, гле овог маленог лепотана! – ускликнула је уз осмех и ставила га на длан.

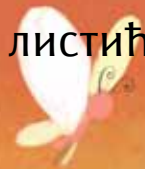
Затим је пут потока кренула лепа Ана и Пужића понела између два нежна длана.

Тако је Пужић тих неколико корака за Ану, а огроман пут за њега, превалио за часак. Ана га је заљубљено ставила међу главице салате на леји да се слади младим зеленим листовима.

Када су се пред зору, уморни и након целаноћног путовања, међу гредицама појавили остали чланови породице пужева, стали су забезекнути.

Имали су шта да виде – Пужић је грицкао листић најмлађе салате враголасто им се осмехујући.

– Откуд ти ту? – упитали су га готово сви углас.

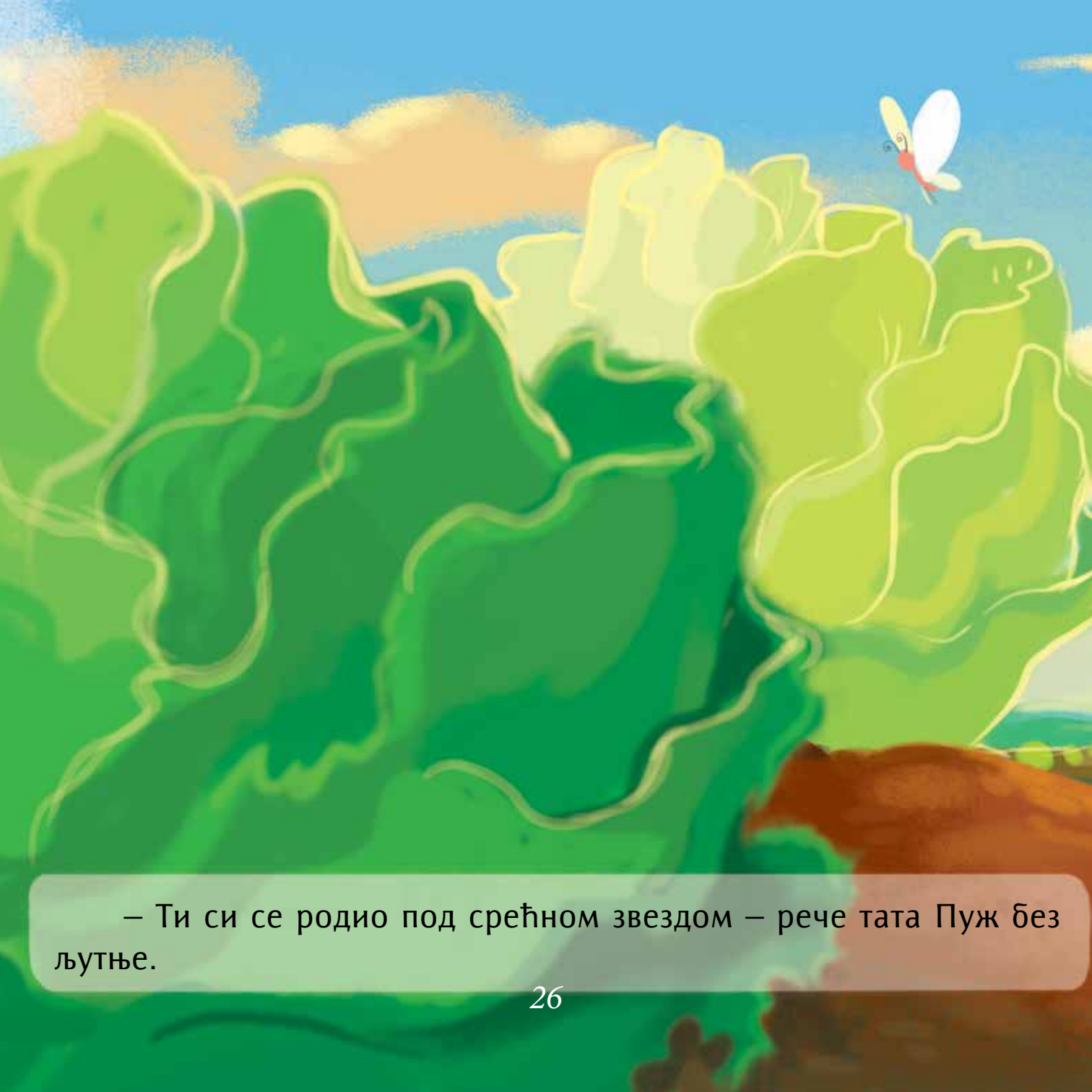

– Такав сам ја – одговорио је сасвим мирно Пужић
као да је то најобичнија ствар.

Онда им је испричао целу причу.

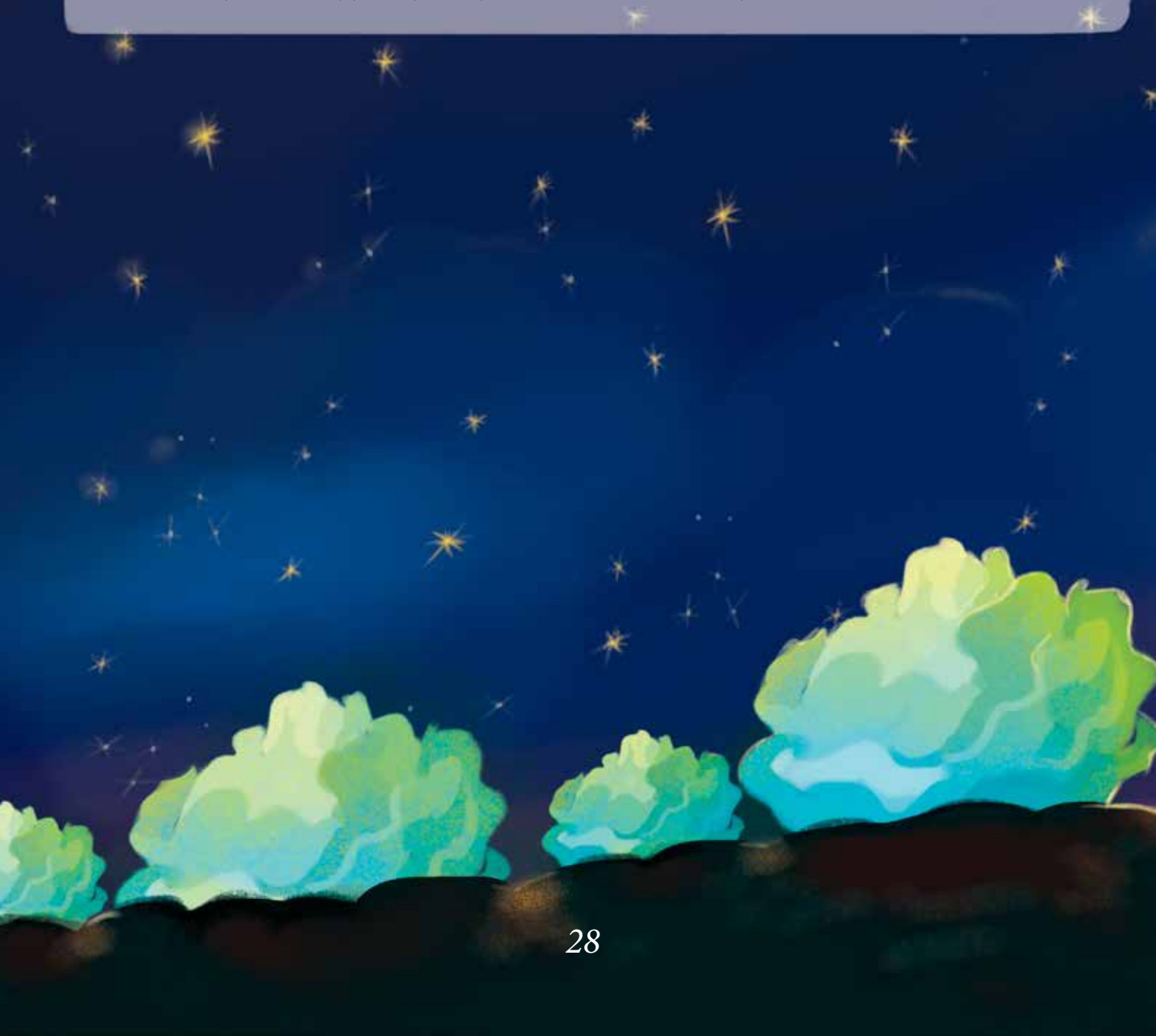

– Ти си се родио под срећном звездом – рече тата Пуж без љутње.

Пужић погледа у небо осуто звездама. Међу њима препознаде најсветлију која му весело намигну.

ЈОВИЦА ЂУРЂИЋ (1949) Глоговица на тремеђи између Дервенте, Добоја и Модриче, Република Српска. Прозни писац и песник за децу и одрасле. Дипломирао на Педагошком факултету у Риједи.

Аутор књига поезије и прозе за децу и одрасле читаоце. Објављивао у многим листовима и часописима. Поједини радови су му превођени на стране језике као што су енглески, руски, француски, шпански, италијански, пољски, чешки, словеначки, македонски итд. Избор поезије „Звезде на узглављу“ објављен је као библиофилско издање са дванаест песама преведених на двадесет страних језика и сликама Оље Ивањици.

Објављене књиге за децу:

Санак Склопиочић, приче за децу (1983), Како волим Ану, песме за децу (1983), Жирафа Жералдина, песме за децу (2005, 2006), Симонине очи, приче за децу (2006), Лепо је бити код куће, песме за децу (2008), Калина и морски коњиц, приче за децу (2010), Лето без Веронике, приче за децу (2011), Укус првих пољубаца, роман за децу (2014), Кајсије за Хану, роман за децу (2015), Нежне године, приче за децу (2016), Сребрна укосница, приче и песме за децу (2017) и Изабрана дела у 15 књига, од чега 10 за децу (2020).

Двоструки добитник награде „Драго Жерве“ (Gervais), Златне значке Културно-просветне заједнице Србије, Печата вароши сремскокарловачке, Пјесма над пјесмама, као и других награда на књижевним конкурсима. Заступљен је у многим антологијама и изборима поезије.

poezija@mac.com   www.jovicadjurdjic.com

ЈОВИЦА БУРЂИЋ

ПУЖИЋ

Илустровао
МЛАДЕН АНЂЕЛКОВИЋ

Лектор
РАНКО ПАВЛОВИЋ

Издавач
Књижевни атеље
Ars Poetica

Графичка припрема
АУТОР

Тираж
1000

Београд, 2023.

ISBN-978-86-921091-8-8

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41(497.5)-93-32

ЂУРЂИЋ, Јовица, 1949-

Пужић / Јовица Ђурђић ; [илустровао Младен Анђелковић]. - Београд : Књижевни
атеље Ars Poetica, 2023 (Београд : FineGraf). - 30 стр. : илустр. ; 20 x 20 cm

Ауторова слика. - Тираж 1.000. - Јовица Ђурђић: стр. 30.

ISBN 978-86-921091-8-8

1. Анђелковић, Младен, 1976- [илустратор]

COBISS.SR-ID 116252681